Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 24. Den 15. September 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 368.)

Den samme Dag gjorde Brødrene det følgende Gjensvar, som forhen er henviist til, til „S. C. Owens og Andre, Committtee" af Jackson-Pøbelen.

Vi undertegnede Committee, havende fuld Magt og Myndighed til at bilægge og ordne alle Sager og Tvistigheder, existerende mellem vort Folk eller Samfund og Indvaanerne af Jackson County, paa hæderlige og constitutionelle Grundsætninger; derfor, dersom bemeldte Indvaanere af Jackson County vil ikke lade os vende tilbage til vort Land i Fred, saa er vi villige til at foreslaae for det Første, at 12 uinteresserede Mænd, 6 vælges af vort Folk og 6 af Jackson Countys Indvaanere, at disse 12 Mænd skal vurdere hine Mænds Lande i Jackson County, hvilke ikke kan samtykke i at boe med os, og de skal annamme deres Penge for det samme om eet Aar fra den Tid Contracten sluttes, og ingen af vort Folk skal komme ind i Countiet at bo førend Pengene er betalte. Bemeldte 12 Mænd skal ogsaa have Magt, at vurdere Skadeserstatningerne for de Forurettelser vi har lidt, idet vor Eiendom er bleven ødelagt og vi selv drevne fra vore Besiddelser, hvilket Beløb skal subtraheres fra Beløbet for deres Lande. Vort Øiemed er Fred, og et tidligt Svar vil ventes.

W. W. Phelps, Edward Partridge, Isaac Morley, John Corrill, John Whitmer, A. S. Gilbert.

24de Juni. Inat udbrød Choleraen iblandt os, og omtrent Midtnat tilkjendegav den sig i dens forfærdeligste Skikkelse. Vore Øren blev hilsede med Raab og Klageskrig og Begrædelser rundt omkring, endog de der stod paa Vagt faldt til Jorden med deres Geværer i deres Hænder, saa pludseligt og mægtigt var Angrebet af denne forfærdelige Sygdom. I Begyndelsen forsøgte jeg Haandspaalæggelse for at helbrede dem, men hastigen lærte jeg af smertelig Erfaring, at naar den store Jehova fast beslutter Ødelæggelse over noget Folk og bekjendtgjør sin Beslutning, maa Mennesket ikke forsøge at standse hans Haand. I det samme Øieblik jeg forsøgte at tugte Sygdommen, blev jeg angreben, og havde jeg ikke ladet være, saa maatte jeg have frelst min Broders Liv ved at opoffre mit eget; thi da jeg tugtede Sygdommen, forlod den ham og greb fat paa mig.

Tidlig om Morgenen den 25de blev Leiren adskilt i smaa Partier og adspredt

iblandt de i Nabolaget boende Brødre; og jeg skrev og sendte ved Expres til „d'Hr. Thornton, Doniphan og Atchison'" som følger:

Rush-Creek i Clay County,
den 25. Juni 1834.

Gentlemen! Vort Compagni Mænd avancerede igaar fra deres Leirplads hinsides Fishing-River til Rush-Creek, hvor deres Telte atter er opslaaet, men følende os tilbøielig til at antage enhver fredelig Forholdsregel, som kan skee uden at sætte vort Liv i Fare, saa har vi, for at nedlægge de Fordomme og den Frygt, som der er hos en Deel af dette Countys Borgere, besluttet, at vort Compagni skal strax adsplittes og forblive saa indtil enhver Bestræbelse for at ordne Tvistighederne imellem os og Jackson-Folket er gjort paa vor Side, der paa nogen Maade vilde kunne kræves af os ved uinteresserede Mænd af republicanske Principer.

Ærbødigst
Eders lydige Tjener
Josef Smith jun.

NB. I korrespondere nu med Guvernøren (som jeg hører); vil I være os saa gunstige at gjøre ham bekjendt med vore Bestræbelser for en Forligelse. Denne Underretning ønsker vi bragt til Guvernøren, forsaavidt som hans Øren plages med Rygter fra Jackson County, om vore fjendtlige Hensigter osv.

J. S.

Jeg forlod Rush-Creek samme Dag i Selskab med D. Whitmer og to andre Brødre, for at begive os til den vestlige Deel af Clay County. Paa Veien gik vi til et Huus og bad om en Drik Vand. Konen i Huset skreg ud af Døren, at hun havde „ingen Vand for Mormoner", at de var „bange for Cholera" osv. Vi vendte os og gik, ligesom hun bød os, og førend en Uge var omme, kom Choleraen i det samme Huus, og Konen og tre Andre af Familien var døde.

Da Choleraen begyndte at vise sig, var Ældste J. S. Carter den første Mand, der traadte frem for at forbyde, og blev da øieblikkelig angreben, og blev det første Offer i Leiren. Han døde omtrent Kl. 6 om Eftermiddagen, og S. Hitchcock døde omtrent 30 Minuter efter. Da det var umuligt at faae Ligkister, saa svøbte Brødrene dem i Tæpper, kjørte dem paa en Slæde med Hest for, omtrent en halv engelsk Miil, og begravede dem ved en lille Bæk, som løber ud i Rush-Creek, hvilket altsammen blev udført førend det blev mørkt. Da de var komne tilbage fra Begravelsen, forenede Brødrene sig, gjorde Pagt og bad i Haab om, at Sygdommen skulde standses, men forgjæves, thi medens de gjorde Løfte, døde E. Wilcox; og medens Nogle grov Graven, stod Andre Skildvagt med deres Gevær, at vogte paa deres Fjender.

Juni den 26de. De Ældste tilskrev Gouvernør Dunklin saalunde:

Sir! Et Selskab af vort Folk, over to Hundrede Mænd, arriverede i dette County d. 19de dennes og slog Leir omtrent tolv Mile fra Liberty, hvor de mødtes af adskillige Gentlemen fra dette og Ray County, som gjorde det paa Folkets Forlangende for at faae at vide, hvad vore Folks Hensigt var med at komme til dette County; og som den udsendte Deputation bestod af Mænd, der lod til at besidde humane og republikanske Følelser, saa glædede vore Folk sig ved at have Leilighed til ogsaa at tilkjendegive deres Følelser og aabenhjertet og frankt at bekjende alle deres Anskuelser og Hensigten med at komme til dette County med deres Vaaben med dem. Vor Broder Joseph Smith har givet en fuld Forklaring i en offenlig Tale, hvilken tilveiebragte megen Tilfredshed; det

væsenligste af samme er siden efter skrevet og leveret til de ovenomtalte Gentlemen, paa det at det maatte blive offentlig bekjendt, eftersom Blodsudgydelse er og altid har været fremmed for og stridende imod vore Følelser; af den Grund har vi taalmodig udholdt de største Forhaanelser, som Frimænd af denne Republik nogensinde har maattet lide; og vi vedbliver endnu med inderlig Smerte at taale, at vore Rettigheder berøves os, og har paabegyndt Underhandlinger med Indvaanerne af Jackson om en Overeenskomst, hvori Forslag fra vor Side er gjorte, hvilke enhver upartisk Mand indrømmer at være høist hæderlige og billige. Svar paa vore Forslag har vi endnu ikke imodtaget.

Dersom dette Forsøg slaar feil, saa agte vi at anstrænge os igjen og gaa lige saa vidt som nogen menneskelig eller guddommelig Lov kunde fordre. Da vore Forslag og vor Brevverling med Indvaanerne i Jackson udentvivl vil blive publiseret herefter, saa tænker vi det unødvendigt at omtale det nøiagtigt i denne Skrivelse. Vor Rettighed til vore Jorder i Jackson County skal vi for evig fordre, og for at opnaa fredelig Besiddelse er vi villig til at gjøre store Opoffrelser. For ikke at gjøre Bevægelse iblandt Folket, har det omtalte Selskab af Nykommere skilt sig ad for at vente paa den endelige Slutning paa alle de Underhandlinger, som kan skee med bemeldte Jackson County.

I forrige Uge skete det, at een af vore Mænd i Nærheden af Færgen blev greben af nogle af Jacksons Borgere, truet med Døden, hvis han gjorde Modstand, og ført som Fange over Floden til Independence, hvor han blev sat under Vagt een Dag, og blev, efterat have hørt paa mange Trusler, løsladt igjen. I flere af vore Brødres Huse har Indvaanere af Jackson gjort Indbrud og borttaget endeel Geværer og Smaavaaben. Hvor Mændene var fraværende fra Huset, rettede de ladte Geværer imod Fruentimmerne og truede dem paa Livet, hvis de gjorde Modstand, og vi er bleven underrettet derom, og har ingen Tvivl om, at det jo er sandt.

Deres anden Ordre paa Tilbageleveringen af vore Vaaben erholdt vi med sidste Post; vi har endnu ikke gjort noget med den. Idet vi haaber, at Jacksons Indvaaneres Indflydelse vil i høi Grad formindskes i de omliggende Countier, og Folket blive mere roligt, saa tænker vi det klogt at være, at vi ikke forlanger nogen Vagt, saalænge der existerer Haab om et Forlig, osv.

Vi troer, at Præsidenten vilde yde os Assistance til at opnaa Besiddelse af vore Jorder, dersom Magthaveren i denne Stat vilde komme os til Hjelp i en Petition, og derved gjøre Ende paa det store Onde, der flyder af Oprøret i Jackson.

I et Brev fra Deres Excellence af 20de April fik vi et Ord angaaende Petition. Det skulde være os kjært at høre videre, og ville vi her bemærke, at ingen Meddelelse fra Magthaveren, givende hans Mening eller Raad, vil blive offenliggjort, om det ikke ønskes.

Vi er ærbødigst og med stor Agtelse
Deres lydige Tjenere
A. S. Gilbert, W. W. Phelps,
John Corrill.

At stile og underskrive dette Document var den sidste Gjerning at Herrens Forraadshuus's Varetægtsmand, Algernon S. Gilbert, udrettede for det Offenlige; thi han blev angreben af Cholera samme Dag og døde inden nogle Timer, i Overeensstemmelse med hans egne Ord, at han „vilde heller dø end gaae ud at prædike Evangeliet for de Fremmede.

Følgende er fra Formanden for Committeen for Jackson County Pøbel til vor Sagfører:

Independence i Missouri, d. 26. Juni 1834.

S. T. Hr. A. Reese!

Kjere Herre! Siden min Tilbagekomst fra Liberty har jeg været flittigt beskjæftiget med at tale med de meest indflydelsesrige Mænd i vort County, og stræbt, om muligt, at udfinde hvad Slags Betingelser Mormonerne vilde skjøtte om paa deres Side. Massen af Folket her, finder jeg, vil slet Ingenting gjøre efter deres sidste Forslag. Vi vil have et Møde, om muligt, paa Mandag, da vil Mormonernes Forslag blive besvarede. Imidlertid vilde det glæde mig, om de (Mormonerne) vilde kaste et Blik bag om Clinton, og see om ikke det var et passende County for dem.

Deres ærbødigste
S. C. Owens.

Choleraen blev ved at plyndre i omtrent fire Dage, da vi opdagede et kraftigt Middel mod Diarhoen, Opkastningen og Krampen, nemlig at neddyppe den Syge i koldt Vand, eller at øse det over dem. Omtrent 68 af de Hellige leed af denne Sygdom, hvoraf 13 døde, nemlig: J. S. Carter, E. Wilcox, S. Hitchcock, Erastus Rudd, Algernon S. Gilbert, Alfred Friss, Edward Ives, N. Johnson, J. B. Lawson, Robert Mac Cord, E. Strong, Jesse Smith, og Betsy Parish. — De sidste Dage af Juni var jeg sammen med mine gamle Venner fra Jackson County i den vestlige Deel af Clay County.

Den 1ste Juli tog jeg over Missisippifloden til Jackson County med nogle Venner, for endnu engang at sætte mine Fødder [paa det „gode Land"]; og den 2den gik jeg ned imod Liberty og besøgte Brødrene. Denne Dag indeholdt „Enquirer" Samtalen imellem Sheriffen og Leiren den 22de Juni som følger:

Gilliums Meddelelse.

Jeg er en Borger i Clay County, og veed, at der er betydelig Rørelse blandt Folket sammesteds, som og, at der næsten hver Time indløber forskjellige Rapporter; og anmodet af velbaarne Hr. Dommer J. F. Ryland om at møde Mormonerne under Gevær, og faa at vide af deres Ledere hvorvidt de forskjellige Rygter er rigtig, den sande Hensigt og Mening med deres nærværende Bevægelser, og deres Betænkning ialmindelighed med Hensyn til Mislighederne imellem dem og Jackson County, saa gik jeg i Selskab med andre Gentlemen, til Mormonernes Ledere i deres Leir i Clay County, og giver nu til Folket i Clay County deres skrevne Udtalelse, indeholdende det Væsenligste af hvad der passeerte imellem os.

Cornelius Gillium.

Forslag osv. af Mormonerne.

„Eftersom vi i vor Leir i Clay County er af ovennævnte Gentlemen bleven opfordret til at tilkjendegive vor Hensigt, Mening og Bestemmelse med at komme til dette County paa den Maade vi er komne, saa gjør vi det saa meget hellere som vi er bleven opfordret dertil af Gentlemen af et godt Sindelag, og som er for Fred og for en ønskelig Afgjørelse af de Misligheder, der existerer imellem os og Folket i Jackson County. Rygterne om vor Hensigt er forskjellige, og er udspredte i et saadant Lys, at de kunde oppirre næsten ethvert Menneskes Følelser. For Exempel, eet Rygte er, at vi agte at demolere Bogtrykkeriet i Liberty; et andet, at vi agter at gaa over Missourifloden paa Søndag og overfalde Qvinder og Børn og dræbe dem; et andet er, at vore Mænd vare hyrede til at udføre dette Foretagende, og at de var fra Fabrikkerne i Østen, som var gaaet i Staa;

saa og, at vi førte et Flag med „Fred" paa den ene Side, og „Krig og Blod" paa den anden; og mange andre, altfor talrige til at omtale, hvilke alle, ved en tydelig Erklæring om vor Hensigt, fra vore egne Hænder, vil vise sig at være usandfærdige.

„For det Første er det ikke vor Hensigt at ove Fjendtligheder mod noget Menneske; det er ikke vor Hensigt at skade noget Menneskes Person eller Eiendom, undtagen for at forsvare os. Vort Flag er blevet viist de ovenmeldte Gentlemen, som vil kunne beskrive det. Vore Mænd er ikke hentede fra noget Fabrik. Det er vor Hensigt at gaae tilbage til vore Jorder i Jackson County ved Ordre fra Magthaveren i Staten, om muligt. Vi har ført vore Vaaben med os til Selvforsvar, eftersom det er velbekjendt næsten for hvert Menneske i Staten, at vi har al Aarsag til at sætte os i Stand til Forsvar, naar vi betænker den Mishandling, os er vederfaret i Jackson County. Vi er længselsfulde efter en Afgjørelse af de Misligheder, der er imellem os, paa hæderlige og constitutionelle Grundsætninger.

„Vi er villig til, at hvert Parti skulde vælge tolv upartiske Mænd, og at disse Mænd skal sige hvad disse Mænds Besiddelser er værd, som ikke kan leve med os i Countiet, og de skal have deres Penge inden et Aar; og ingen af Mormonerne skal gaa ind og nedsætte sig i det County førend Pengene er betalt. Skaden vi har lidt ved at drives bort, skal ogsaa overlades til disse tolv Mænd, eller ogsaa maa de alle gjerne bo i Countiet, om de ønsker, og vi vil aldrig fornærme dem, om de vil lade os have Fred og nyde vor Rettighed. Vi ønsker at have Fred med alle Mennesker, og hvad Ret er, er alt hvad vi forlanger. Vi ønsker at blive Borgere for bestandig i denne Stat, og ønsker at bære vor Andeel af Regjeringens Understøttelse, og at være beskyttet under dens Love. Dersom ovenstaaende Forslag bliver antaget, saa er vi villig til at stille Sikkerhed paa vor Side; og vi skal fordre det samme af Folket i Jackson County for Opfyldelsen af denne Overeenskomst. Vi ønsker ikke at nedsætte os i en samlet Masse, undtagen hvor vi kan kjøbe Landet for Penge; thi at tage Besiddelse ved Vold eller Blodsudgydelse, er aldeles fremmed for vore Tanker. Blodsudgydelse skal vi ikke gjøre os skyldig i, saalænge alle retfærdige og hæderlige Midler blandt Menneskene er tilstrækkelig til at gjenoprette Fred."

Joseph Smith, F. G. Williams,
Lyman Wight, R. Orton,
O. Hyde, J. S. Carter."

Til J. Lincoln, J. Sconce,
G. R. Morehead, J. H.
Long og J. Collins.

Den 3die Juli forsamledes Overpræsterne af Zion i Clay County, og jeg skred til at organisere et Høiraad efter Aabenbaring, given i Kirtland, for at afgjøre vigtige Sager, som maatte komme for det, hvilke ei kunde afgjøres ved Biskoppen og hans Raad. David Whitmer valgtes til Præsident, og W. W. Phelps og John Whitmer til assisterende Præsidenter. Følgende Overpræster blev beskikket som Raadsmedlemmer: Christian Whitmer, Newel Knight, Lyman Wight, Calvin Beebe, W. E. Mac Lellin, Salomon Hancock, Thomas B. Marsh, Simeon Carter, P. P. Pratt, Orson Pratt, John Murdock, Levi Jackman; Raadet hævedes til Mandag. F. G. Williams var Skriver for Mødet.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Med dette Nummer ender 3die Aargang af „Stjernen".

Da vi ved Slutningen af 2den Aargang paatog os en Redaktørs Pligter, kjendte vi vor Uerfarenhed og følte vor Svaghed til at redigere et Tidsskrift, saa at det vilde være belærende og opbyggende; men vidende hvorfra al Visdom kommer, og at Gud agter sit hellige Præstedømmes Orden, saavelsom de Midler, der benyttes til at oplyse Menneskens Børns Forstand, og som dette var eet Middel, saa forlod vi os trygt paa Ham, troende at vi ved den Helligaands Bistand vilde være istand til at ordne det saaledes, at det vilde forøge Troen hos de Hellige, at de maatte tiltage i Visdom og Forstand, og glædes ved Haabet om de herlige Udsigter til det tilkommende Liv; ligerviis dersom det skulde falde i deres Hænder, som er oprigtig af Hjertet, at det da vilde blive et Redskab til at opvække dem af den Døsighed, de ved deres Fædres Traditioner er bleven indlullet i, og vise dem Veien til Liv og Salighed, og de derigjennem komme til at glæde dem tilligemed os; dette er hvad vi har bestræbt os paa. Idet vi har gjort Udvalg har vort Øiemed været at vælge saadant, som vilde være tjenlig til at gavne Alle, som vilde læse det, forsaavidt de var Elskere af Sandheden. Vi erkjender Guds Haand og priser hans store og hellige Navn, thi vi forstaaer, at han har velsignet vore Bestræbelser paa at fremme Sandhedens Sag. Den Hellig-Aand har ledsaget Ordet og baaret Vidnesbyrd om Sandheden til Overbeviisning for de Oprigtige af Hjertet, saa at mange Hundrede er udgaaet i Pagt med deres Gud; dette giver os hjertelig Glæde; for vi kan see, at Gud agter den Myndighed, han har lagt paa Mænd i denne sidste Uddeling, da han agter at udsanke sine Pagts-Børn. Tusinde glæder sig nu over Sandheden, og det har været særdeles tilfredsstillende for os, at vi have seet det Værks gode Fremgang, som vi er syssselsat med, og føler skjønsom for alle deres Arbeide, som har arbeidet tro og flittigt i Vingaarden, hvorfor de imodtage vor taknemmelige Erkjendelse, og i Herrens beleilige Tid skal de annamme en god og tro Tjeners Løn, og „indgaa til deres Herres Glæde." Vi kan ikke undlade at yttre Taknemmelighed for den befordrende Velvillighed, hvormed man har imødekommet Stjernen, og vi haaber, at det samme vil vare ved fremdeles; og saalænge det er os tilladt at have Varetægt, skal vi gjøre vort Bedste for at gjøre den saa interessant som muligt; og i alle vore Udvælgelser skal vort fornemste Øiemed være, at gjøre Brug af Saadant, som efter vort Skjøn vil være bedst skikket til at opbygge de Hellige i den allerhelligste Tro, og lede Menneskene ind paa Livsens og Saliggjørelsens Vei. Det forbigangne Aar har været særdeles mærkværdigt i Betragtning af de mange Ulykker, der er skeet paa Jorden. Bølgerne har kastet sig over sine Grændser; forfærdelige Storme har raset paa Land og paa Vand; der har været indbyrdes Uroligheder og Oprør; eet Folk har opstaaet imod et andet, paa fjendtlig Viis, søgende Hevn ved at udgyde deres Medmenneskers Blod og ødelægge det, som har kostet en lang Tids Arbeide; og paa den samme Tid har Fordærveren gaaet ud med Pestilents til de fleste Dele af

Jorden og bragt mange Tusinde til at bukke under for hans gruelige Vold. Eftersom der i disse Lande ialmindelighed hersker nogenlunde Sundhed og Fred, og Jorden har været velsignet i en høi Grad og ydet Overflødighed til Føde baade for Mennesker og Dyr, saa burde Enhver ihukomme hvorfra disse store Velsignelser kommer, og erkjende Guds Haand deri; og medens de er tilladt at tage Deel i Nydelsen af Jordens Frugter og haver Fred, burde Alle de, der ikke haver indgaaet i Pagten med Gud ved at adlyde hans store Budskab gjennem hans Tjener Joseph, lade det være deres første Foretagende, derved at de omvender dem fra alle deres Synder og bliver døbt til Syndsforladelse ved Een, som er bemyndiget af Gud. Da skal de annamme den Helligaands Gave; og ved at vedblive at holde alle Guds Bud indtil Enden, skal de vorde frelst i hans Rige; anderledes kan de ikke undgaa de Ulykker, der vil komme over Jorderige, thi Herren har besluttet en Tilintetgjørelse af alle Nationer, som ikke vil være hans Lov lydig. Nu er Frelsens Dag, eftersom Herren har beredt en Vei og byder Alle at vende om, — ingen er undtaget, Præster som Folket, Høie som Lave, Rige som Fattige, Trælle som Frie, alle maa de enten adlyde Herrens Bud, eller lide Ulydighedens Følger.

Tydske Mission. Ældste G. C. Reiser, Præsident for den tydske Mission, og Ældste J. C. Nielsen, Præsident for Menigheden i Hamborg, blev den 13de August arresterede af Politiet i Hamborg og hensat i et Fængsel, som almindeligen benyttes til drukne og gemene Folk, for ingen anden Forbrydelse end at prædike og døbe. Men det glæder os at erfare, at de ved den amerikanske Consuls Mellemkomst, med Bistand fra Hr. Thiele, som og Morris & Co., den 18de var bleven forflyttet til et mere anseeligt Fængsel, hvor de havde et hyggeligt Værelse for dem selv, og blev endelig udladt den 5te September, imod at der betaltes for hvad de havde spiist og omtrent 18 Mark Courant forunden, Staden forviist og forbudt at komme tilbage. Ældste Reiser indskibede sig til England d. 6te; og saaledes bliver Guds Tjenere behandlet ligesom i gamle Dage.

Vi overlader alle saadanne Stæders Øvrigheder i den retfærdige Guds Hænder, som vil gjengjælde dem efter Fortjeneste.

Notize. Conferenzepræsidenterne paamindes herved om deres statistiske Rapporter; de burde være her til d. 6te October i det seneste.

Tale af J. Taylor.

(Af Deseret News.)

Idet jeg staaer frem at tale til Eder i denne Formiddag, gjør jeg det med særdeles behagelige Følelser, thi det er mig altid kjert at mødes med den Allerhøiestes Hellige. Jeg har altid gjerne talet, eller hørt, om de Ting, der hører til Guds Rige, og følgelig, eftersom vi alle er delagtig i den Almægtiges Tilbedelse, og kommer sammen fra Tid til Tid, at synge, at bede, at tale, at opbygge og blive opbygget, saa er det mig lige meget, hvilken Deel af det Hele jeg udfører. Jeg glæder mig altid ved at høre mine Brødre tale, og det giver mig

ligeledes Glæde at tale til de Hellige til deres Opbyggelse.

Som oplyste Mænd og Qvinder, som de, der bekjender sig at være den Allerhøiestes Tjenere, saa have vi alle større eller mindre Begreb om Guds Rige. Det er de Ideer, vi har opfattet om dette Rige, at der har bragt os hid; disse Følelser og Grundsætninger har bragt os til at forlade vore fædrene Hjem, vore forrige Boliger og Omgivelser, og til at forene os med den Allerhøiestes Hellige i disse Bjerges Dale. Naar vi har lidt Nød og Mangel, naar vi har maattet gjennemgaa Sorg og Gjenvordigheder, naar vi har havt at gjøre med dette Livs brogede Scener, især som det staaer i Forbindelse med Guds Rige, saa har det været fordi vi er bleven tilskyndet ved Tanker, Følelser, Forhaabninger og Ønsker angaaende den evige Verden og det, der hører til vort evige Vel.

Dersom vi ikke har det saaledes, hvad har vi da her at bestille? Hvi er vi her i dette fjerne Land? Hvi har vi forladt det Land, hvor vi var født og havde vor Bolig? Hvi har vi forsaget vore forrige Forbindelser og Venner, og saaledes sammenblandet os af forskjellige Nationer, Lande, Tungemaal og Folk? Hvorfor tilbeder vi nu den Allerhøieste tilsammen i Bjergenes Dale, dersom vi ikke haver havt disse Følelser? Dette er netop hvad vi er komne hertil for; dette har været vort eneste Øiemed, vort eneste Haab, vort fornemste Ønske, og Anledningen til vor besynderlige Forsamling og særegne Stilling her. Og uagtet vi kan have nogle Prøvelser og Vanskeligheder og forskjellige Ting til at friste og urolige vort Sind og forstyrre vore Følelser, saa vedbliver dog vort Sinds Polarstjerne, den stærke og dybe Kjerlighed og Sandhedens Grundvold i vort Indre, at pege paa det samme Maal, som da vi først begyndte paa Løbebanen; og naar vi bøier os ned for vor Gud, naar vi gaaer ind i vort Lønkammer og paakalder Herren med vor Familie, saa ansøger vi den Allerhøieste; naar vi forener os med de Hellige i offentlig Gudsdyrkelse, eller naarsomhelst vi kommer til at tænke alvorligt paa dette Riges sande Stilling, da er vor Glæde deri, at vort Ansigt er vendt mod Zion; at vort Haab er paa Gud, og at vi veed han er vor Fader og Ven; vi betænker med Glæde, at Himlen er bleven opladt, at Sandheden og Guds Kraft er bleven aabenbaret, at Engle haver ladet sig tilsyne, at den evige Verdens Herlighed er bleven kundgjort, og at vi er bleven deelagtiggjort i det Lys, den Herlighed og den Kundskab, som det har behaget Gud at aabenbare til Velsignelse, Frelse og Ophøielse for den menneskelige Slægt paa denne Jord og i al Evighed. Disse er vore Følelser.

Vi troer at Gud har udrakt sin Haand i disse sidste Dage til at udføre sine Beslutninger; til at indsamle sine Udvalgte fra de fire Vinde; til at opfylde de Ord, han har talet ved alle de hellige Profeter — til at igjenløse Jorden fra Forbandelsens Magt — til at frelse den menneskelige Slægt fra at fordærves ved Faldet, og sætte Menneskene i den Stilling, som han havde bestemt for dem førend denne Verden blev til, eller førend Morgenstjernerne sang tillige af Glæde. Vi troer og forstaaer disse Ting; vi føler dem, vi paaskjønner dem, og derfor er vi saaledes forsamlet.

Jeg veed, at vi ligesom andre Mennesker har vore Fristelser, Lidelser, Sorger og Besværligheder. Vi træffer ogsaa paa Gjenvordigheder; vi maa strides med Verden, med Mørkets Magter, med Menneskers Ugudelighed og alskens Ondskab; men igjennem disse Ting skal vi

vorde fuldkomne. Det er nødvendigt at vi skulle have Kundskab om os selv, om vor sande Tilstand og Stilling for Gud, og at kjende vor Styrke og vor Svaghed; vor Uvidenhed og vor Kundskab, vor Viisdom og vor Daarlighed, paa det, at vi maa vide at paaskjønne sande Grundsætninger og ret fatte og sætte Priis paa Alt som det stiller sig for os.

Det er nødvendigt at vi skulde kjende vore egne Svagheder og vore Medmenneskers ogsaa; vor egen Styrke saavelsom andres; og kjende vor sande Stilling for Gud, Engle og Mennesker; at vi maa være sindet til at begegne Enhver med tilbørlig Agtelse, og ikke sætte alt for stor Priis paa vor egen Viisdom eller Styrke, eiheller agte den for ringe, og heller ikke andres; men sætte vor Lid til den levende Gud og holde os til ham, og forstaa, at vi er hans Børn og han vor Fader, og at vi er afhængig af ham og at enhver Velsignelse, vi annammer, udkommer fra hans godgjørende Haand.

Det er altsaa nødvendigt at vi gjennemgaaer en Skole af Nød, Fristelse, Plage og Møie for at lære at kjende os selv, kjende Andre og kjende vor Gud. Derfor var det nødvendigt, da Frelseren var paa Jorden, at han skulde blive „forsøgt i alle Ting, ligesom vi", at han maatte „kunne have Medlidenhed med vore Skrøbeligheder", til at kjende det arme faldne Menneskes Svaghed og Styrke, Ypperligheder og Ufuldkommenheder; og fordi han har udført hvad han kom til Verden for, har maattet kæmpe mod Menneskenes Hykleri, Ureenhed, Svaghed og Skrøbelighed — har mødt Fristelse og Prøvelse i alle de forskjellige Skikkelser, og har seiret, saa er han bleven til „En tro Ypperstepræst", til at gjøre Forbøn for os i hans Faders evigvarende Rige. Han forstaar at bedømme og sætte rigtig Priis paa menneskelig Natur; thi han har været stedt i den samme Forfatning som vi, forstaaer at bære over med vore Svagheder og Skrøbeligheder, og kan fuldtvel gjennemskue Dybden, Kraften og Styrken af de Lidelser og Prøvelser, som Mennesket haver at kæmpes med i denne Verden; og saaledes kan han forstandeligen bære over med dem som en Fader og en ældre Broder.

Det er ogsaa nødvendigt at vi, eftersom vi bekjender os at tragte efter den samme Herlighed, Ophøielse, Magt og Velsignelse i den evige Verden, gjennemgaaer de samme Lidelser, udholder de samme Gjenvordigheder, seire som han seirede og overvandt, og saaledes ved Redelighed, Sandhed, Dydighed og Reenhed, ved en ædelmodig og hæderlig Vandel for Gud, Engle og Mennesker, sikkre os en evig Ophøielse i den evige Verden, ligesom han gjorde.

Verden er nufortiden aldeles forstyrret, og det forekommer mig undertiden, at endog vi haver gjort meget lidt Fremgang i Forhold til det Lys og Kundskab, Gud har meddeelt os. Men hvad har Verden gjort? Hvadenten I betragter den moralskt, religiøst, philosophiskt eller politiskt, eller fra hvilken Side I vil, saa finder I det Hele at være en forblandet Masse. Forvirring, Uorden, Forfængelighed, Fordærvelse og Laster af forskjellig Slags er der Overflodighed af, og den ganske Verden synes at være forvildet og at gaae tilbage. Menneskene har forladt de Grundsætninger, Gud har nedlagt til deres Styrelse, Veiledning og Understøttelse; „de har forladt ham, den levende Vandkilde, at hugge sig Brønde, sønderbrudte Brønde, som ikke kunde holde Vand."

Jeg skal ikke nu tage deres Philosophi eller Politik saa nøie i Betragtning; disse Ting er I allerede kjendt med, thi

I har havt mere eller mindre at gjøre med dem; I har seet deres Svaghed og Uformuenhed til at udføre Noget, som de har ønsket i forbigangne Tider; og der er intet Foretagende, de har paabegyndt i denne Tid, om det end udføres til det Yderste efter dets Stifteres inderligste Ønske, der vilde gjøre Menneskeslægten lykkelig.

Jeg skal ikke gaa ind paa at omtale disse Ting enkeltviis denne Gang, men blot gjøre disse Bemærkninger. Nok er det, at vi har været mæt af disse Ting for mange Aar siden, og er derfor kommen her. Er vi kommen her, fordi vi ventede at blive riig? Nei. Er vi indgaaet i denne Menighed fordi vi ventede at blive mere anseelig for Verdens Øine? Nei. Jeg troer det vilde have været det sidste Skib, vi vilde have gaaet ombord paa, dersom det havde været, hvad vi tragtede efter. Dette bringer mig til at tænke paa en Præst, som jeg engang talte med i England. Han ønskede at tale lidt med mig for os selv, efterat vi havde havt nogen offenlig Debat. Saa siger han: „Ældste Taylor, veed De af nogen Vei, ad hvilken jeg kan blive frelst, uden at blive indlemmet i Deres Samfund." Disse er de Følelser, de fleste af os havde, da vi først hørte Evangeliet.

„Mormonisme" er det første Indtryk, og Mormonerne er betragtet som forførte Sværmere og Tosser, som Udskud af Verden. Saaledes er vi bleven anseet, og i dette Lys betragtede vi det selv i Førstningen. Da jeg først læste om Evangeliet, som de sidste Dages Hellige prædiker, tænkte jeg slet ikke det lignede Religion; og jeg troer, at de nu i England og de Forenede Stater (især siden de har hørt nogle af de senere udgangne Lærdomme) tænker, at det har ingen Lighed med Religion. Jeg veed hvad deres Følelser er, og jeg veed, at Intet uden en standhaftig Attraa efter at gjøre Guds Villie vil sætte Mennesket istand til at udholde sine Medmenneskers Haan og Spot og gjøre Selskab med dette Folk, som benævnes Sidste-Dags-Hellige eller Mormoner. Vi havde lignende Følelser selv, og vi forenede os med dette Folk, fordi vi saae, at der var Sandhed ved deres Religion, ellers vilde vi aldrig være bleven omvendt til den; vilde aldrig være kommen her, men vi vilde have været med Verden, og vandret paa dens Stier. Men vi er her; Verden har sine Ideer, og vi har vore. Jeg havde nær sagt, de tænker, at de har Ret; men ved at betænke mig et Øieblik kom jeg til den Slutning, at de tænker ikke saaledes, men de vide ikke hvad de skal gjøre. Forskjellen mellem dem og os er, at de tænker de veed ikke nogen bedre Vei end den de følger, og vi tænker vi veed, og nogle af os veed, at vi veed. Jeg maa selv bekjende, at dersom jeg ikke vidste af nogen anden Religion end disse, som opstilles ude i Verden, saa vilde jeg slet ikke være nogen religiøs Mand, men jeg vilde lægge det Hele tilside som Noget, der ikke var værd at agte, og dyrke Gud efter min egen Dommekraft, uafhængig af Menneskers Meninger, som den allerhøieste Bestyrer af Universet, uden at have nogen Respekt for de latterlige Læresætninger, som læres i Verden. Mange dadler og laster den gudsfornegtende Deel af Folket, og siger, at Ingen uden Kjeltringer vilde holde Omgang med dem osv. De mest oplyste Mænd i Verden findes iblandt den ugudsfrygtige Classe. De seer en Mængde Sekter og Partier at stride for alslags hinanden modsigende Lærdomme. De veed, at Forfølgelse og Uret har hersket under Religionens Kappe, hvorved Tusinder er bleven fængslet og aflivet. I Sandhed, der har ikke været nogen

Umenneskelighed eller Grusomhed lig den, der har været øvet af de Religiøse; man gyser ved Tanken derom, og dog fortæller de Hyklere os, at det er altsammen for Guds Kjerlighed; at alle drives af Guds Kjerlighed, og gjør det for at gavne Menneskeslægten.

Catholikerne har dræbt Protestanter i tusindviis, og omvendt ligesaa, og dog skal vi tro, at det er for Guds Kjerlighed og for Sjælenes Vel. Kan jeg tro, at Gud befatter sig med at tilskynde dem til slige Fremfærd? Nei. Hvad kan være mere taabeligt, end for Exempel nutildags, at to christne Nationer kriger mod hinanden, og begge tilbeder een og den samme Gud, og deres Præster paakalder ham, som det hedder, med Alvor og Andagt; og hvorfor? At Gud maa ødelægge deres Fiender, deres Brødre eller Medchristne, som tragter efter det samme Himmerige, som de. Det andet Parti beder om det samme, og naar begge har bedet, saa kommer Hærskarenes Sammenstød, Blodsudgydelsen, de Døendes Jamren, Rædsel og Ødelæggelse, og naar de er færdig med dette, det seirende Parti takker Gud, at han har givet dem Seiren over deres Fiender.

Dette Slags christelige Følelser existerer. Jeg taler om dette som en Omstændighed. Hvad kan jeg tænke om saadanne Præster og saadanne Bønner? Jeg agter det ene som det andet. Men hvad vilde I tænke om det Folks Naragtighed, som vilde agte paa Sligt? Mon jeg vilde lade mig føre bag Lyset med slige Urimeligheder? Ikke saalænge jeg havde min Forstand. Om vi for nærværende Tid betragter de Christne ialmindelighed (hvilke man jo dog antager for det bedste Folk i Verden), saa finder vi, at Halvten af deres Tid anvendes til Strid og Splid; og jeg tænker sommetider, at vore Ældster befatter sig for meget dermed, og er for stridslystne. Men jeg undres ikke derover, fordi de er komne fra den Skole og er opdragne i det Element. De synes at have deres Stridsevner vel udviklet, thi næsten det allerførste at mange gjør, naar de gaaer ud at prædike, er, at de render imod dem og deres Grundsætninger. Vi er ikke iblandt dem her, men udsanket fra dem, og om vi omtaler deres Urimeligheder, da er det blot for at kunne begribe vore egne Feil, samt Andres Forfatning.

Her er Catholicisme, Presbyterianisme, og alle andre Ismer, hvis Tilhængere tilbeder den samme Gud, skjøndt deres Læresætninger, Forskrifter og Tro, ikke er det samme; de tænker forskjelligt og tilbeder forskjelligt, og hvert Parti sender alle til Helvede tilsammen, som ikke stemmer med dem; og om Gud ikke var mere barmhjertig end de er, saa maatte vi allesammen gaa did. Saaledes staaer det til nede i Verden. Var det ikke for den Religion jeg bekjender mig til, hvilken giver mig Kundskab for mig selv, formedelst Aabenbaring, saa vilde jeg slet ikke have noget med Religion at bestille. Jeg vilde dyrke Gud saa godt som jeg forstod, og handle retfærdigt og redeligt med min Næste, hvilket jeg troer mange Tusinder af de saakaldte Vantro gjør i denne Dag. Men jeg vilde aldrig lade mig gjekke ved disse ufornuftige Narrestreger, som existerer i Verden under Navn af Religion.

Hvad er det da, som vi troer paa? Vi troer paa Alttings Gjenoprettelse. Vi troer, at Gud har talet fra Himlen, og dersom jeg ikke troede han havde det, saa vilde jeg ikke være her. Vi troer, at Engle har aabenbaret sig, at Himlene er bleven opladte. Vi troer paa evige Grundsætninger, paa et evigt Evangelium, et evigt Præstedømme; paa evige Samfærdsler og Forbindelser. Alt hvad

der staaer i Forbindelse med det Evangelium, vi troer paa, er evigt; og var det ikke, da vilde jeg ikke have noget at gjøre med det. Jeg ønsker ikke at bekjende og dyrke en Gud, fordi den eller den gjør det, og ikke vide selv om jeg er ret, og disse, som jeg efteraber, ikke mere end jeg vide, enten de er ret eller vrang. Jeg bekjender at vide det selv, og dersom jeg ikke vidste det selv, jeg vilde intet have med det at bestille.

Handlende efter denne Grundsætning, indgik jeg i Samfund med de sidste Dages Hellige. Jeg prædiker den Lære, som jeg virkelig troer med mit ganske Hjerte. Jeg troer dens Grundsætninger fordi der er noget Fornuftigt derved. For Exempel, om jeg er et evigt Væsen, da ønsker jeg Noget, som er skikket til at tilfredsstille dette evige Væsens større Begjerlighed. Er jeg et Væsen, som kom til Verden igaar og forlader den igjen imorgen, saa kunde jeg ligesaa vel have een Religion som en anden, eller ogsaa slet ingen, og sige: „lader os æde og drikke, thi imorgen døer vi." Om jeg er et evigt Væsen, da ønsker jeg at kjende noget til den Evighed, jeg hører til. Jeg ønsker at vide noget om Gud, om Djævlen, om Himmerige og om Helvede. Om Helvede er et elendigt Sted, og Himmerige er et Sted, hvor der er godt at være, saa ønsker jeg at vide, hvorlunde jeg kan undgaa det ene og opnaa det andet. Dersom jeg ikke kunde vide noget om det, som skal være i den evige Verden, saa havde jeg ingen Religion; jeg vilde ikke have nogen; jeg vilde ikke give et Straa for den.

Det vilde være altfor lavt og nedladende for en forstandig Mand at være uden denne Kundskab. Om der er en Gud til, da ønsker jeg en Religion, der sætter mig i en vis og virkelig Forbindelse med ham. Om der er et Himmerige, da ønsker jeg at vide, hvad for et Sted det er. Om der er Engle til, da ønsker jeg at kjende deres Skikkelse, deres Bestilling og hvad de bestaaer af. Om jeg er et evigt Væsen, da ønsker jeg at vide hvad jeg haver at gjøre, naar jeg bliver færdig med Tid; om jeg skal avle Korn og tage Vare paa det, eller jeg skal være sysselsat paa anden Maade. Jeg ønsker ikke Nogen skal fortælle mig om et Himmerige, som er „udenfor Tid og Rum", et Sted, som Ingen paa nogen Maade kan kjende noget til, eller nogensinde komme dertil, om de kjendte det. Jeg ønsker ikke, at Nogen skal skræmme mig næsten tildøde ved at fortælle mig om et Helvede, hvor Syndere bliver ristet over Ilden og kastet omkring af Djævle med Gafler og andre spidse Redskaber.

(Fortsættes.)

Indbetalt siden den 1ste September.

E. Eriksson 25 Rbd., A. P. Trane 27 Rbd., G. F. F. Dorius 2 Rbd. — ialt 54 Rbd.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.